

YANA DIJKSTRA

Trilogie: Reis met de Dwaas

Deel 3

Het laatste

Taboe

Niets is wat het lijkt,

Maar meer dan je ooit had kunnen denken!

Trilogie: Reis met de Dwaas

Deel 1: De Verboden Waarheid

Deel 2: De Bron van Alles

Deel 3: Het laatste Taboe

Colofon:

Titel boek: **Het laatste Taboe**

Copyright © Uitgever Hymbach
www.hymbach.org

Auteur: Yana Dijkstra
www.Hymbach.org

Eerste druk, April 2018

Omslagfoto: Hymbach
Opmaak: Hymbach
Drukker: Brave New Books

ISBN: 9789402174540
NUR: 720 /730 /770

Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd, gefotografeerd, op microfilm gezet, vermenigvuldigd in welke vorm dan ook, inclusief gebruik op internet, cd, cdv, cd-rom enzovoort, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk

1

Thomas is weggezakt in een hele diepe slaap. Zijn ogen bewegen onrustig heen en weer onder zijn oogleden. Heel even slaakt hij een diepe zucht, dan ligt hij stil en weerloos in zijn bed, met een volledig ontspannen en sereen gezicht.

Thomas is nu ver, heel ver voorbij de slaap en voorbij de droom, in een wereld die net zo echt en net zo tastbaar is als de wereld die wij kennen. Dit is de wereld van de lucide droom, de diepe meditatie en de Tarot. Hij beweegt zich voort door een dicht bos met in zijn handen een grote beker met daarin een kostbare inhoud. Deze inhoud is zo kostbaar dat hij er absoluut geen druppel van mag morsen. Het is verschrikkelijk belangrijk dat hij deze beker ongeschonden aflevert. Zijn voeten, gestoken in zachte soepele laarsjes, voelen elke oneffenheid op het pad, waardoor hij gemakkelijk obstakels kan vermijden die eventueel de inhoud van de beker in gevaar kunnen brengen. Hij weet dat aan de inhoud van de beker ontzettend hard gewerkt is, en dat er heel wat offers voor zijn gebracht om dit resultaat te krijgen. Het moment waar hij nu naar op weg is, is het belangrijkste wat de mensheid tot nu toe mee heeft gemaakt. Ondanks het volle besef van het gewicht van de verantwoordelijkheid die hij nu draagt, zingt zijn hart van blijdschap over wat er gaat gebeuren. Decennia zijn voorbijgegaan voordat dit moment opnieuw plaats kon vinden. Opnieuw zal worden uitgewezen of alle voorbereidingen voldoende zijn geweest. Het kan nu niet ver meer zijn; nog een paar stappen en dan

zal hij er zijn. Eindelijk, daar is de rand van het bos. Voor hem strekt zich een weidse grasvlakte uit, met in de verte een groot plateau. Hij weet dat hij daarnaartoe moet voor de ontmoeting. Voorzichtig, geconcentreerd en beheerst begint Thomas de oversteek. Zijn stap is nu veerkrachtig en soepel door het zachte verende gras. De geuren van het gekneusde gras prikkelen aangenaam zijn neus, en de warme stralen van de zon verwarmen zijn lichaam.

Aangekomen bij het plateau ziet hij aan de zijkant een kleine trap. Voorzichtig beklimt hij de trap naar boven. Afgaande op wat hij nu vanaf de zijkant al kan zien, moet het uitzicht boven helemaal geweldig zijn.

Nog één tree en hij is boven.

‘Wauw!!!’

Een prachtige groene vallei strekt zich voor zijn ogen uit zover hij maar kan kijken, maar dat is niet de enige reden voor zijn wauw. Op het plateau staat een jonge vrouw, gekleed in een simpele witte jurk die reikt tot aan haar kleine elegante voetjes, die gestoken zijn in een paar rode schoenen. In haar ravenzwarte haren heeft ze een krans van lauwerbladeren, en in haar beide handen draagt ze een grote beker. Eenzelfde beker als die van hem!

Haar gezichtje is het mooiste en liefste gezichtje dat Thomas ooit heeft gezien.

Emma staat stil met de beker vastgeklemd in haar beide handen. Haar is gevraagd te wachten op het plateau tot er een man naar boven komt die eenzelfde beker als zij bij zich heeft. Ze voelt zich sterk, maar er is ook een lichte onrust in haar. Ze weet dat wat er nu komt een heel belangrijk moment is voor haar en de hele mensheid, en dat alles afhangt van wat er tussen hen tweeën plaats gaat vinden. De warme zonnestrallen op haar lichaam stellen haar weer gerust, en wanneer haar neus de subtiele geur van gekneusd gras opvangt, weet ze dat de man in aantocht is en

heel dichtbij. Haar hart begint iets sneller te slaan, en haar hand streelt een moment de beker. Het is kostbaar, zo oneindig kostbaar, wat er in de beker zit; in alle stilte, buiten het zicht is er zo hard en met zoveel liefde en zorg gewerkt aan de inhoud van de beker. Het is nu zo sterk verbonden met haar dat er even, heel even maar, een vleugje paniek door haar heen golft. Daarna herstelt haar innerlijke vijver de balans, en is deze weer net zo rimpelloos als voorheen.

Dan ziet ze voor het eerst een hoofd boven het plateau uit komen. De donkerblonde haren zijn gekroond met rode rozen. Wanneer ook de rest boven op het plateau verschijnt, ziet ze dat de jongeman gekleed is in een veelkleurige tuniek, met daaronder een witte blouse met wijde mouwen. De tuniek wordt gedragen boven een gele maillot, en aan zijn voeten draagt hij een paar zachte soepele laarsjes. In zijn handen draagt hij voorzichtig eenzelfde beker als die van haar. Ze slaat haar ogen op en ontmoet zijn blik. Twee stralend blauwe ogen kijken haar aan, de mooiste ogen die ze ooit heeft gezien, met een blik zo open en zo eerlijk. Een zachte warme blos kleurt haar wangen.

Thomas loopt langzaam naar haar toe, zijn blik gevangen in een paar diepe donkere kijkers waar hij helemaal in weg lijkt te zinken. Dan staan ze recht tegenover elkaar.

Ze zijn zichzelf en toch ook weer niet. Er is een grotere kracht die nu in hen beiden werkzaam is, iets dat meeluistert en meeademt, iets dat bekend is met deze situatie omdat het die al tientallen malen mee heeft gemaakt. Toch ligt ook nu weer de beslissing bij deze twee jonge mensen. Op deze beslissing zal deze grotere kracht die nu in hen merkbaar is geen enkele invloed uitoefenen. Hij ondersteunt, maakt mogelijk en wacht. Hoe en op wat voor manier het gebeurt, ligt helemaal in de handen van deze jonge man en vrouw. Thomas en Emma zijn zich ten volle bewust van de verantwoordelijkheid die ze hebben.

Dan klinkt er een zacht geruis, en boven hun hoofd verschijnt de kop van een leeuw met aan weerskanten twee grote vleugels. Vanaf de onderkant van de kop hangt een staaf. Hieromheen kronkelen twee slangen als een perfecte dubbele DNA-helix.

Thomas herkent hierin onmiddellijk de hermesstaf, het symbool voor genezing. De enorme kracht van het symbool van de leeuw en de staf begint nu het lichaam van hen beiden te vullen, en dat is het moment waarop ze allebei weten wat hun taak is.

Het is hun taak om deze beide bekers uit te wisselen. Thomas is blij met zijn taak en voelt dat hij er helemaal klaar voor is. Een enorme hoeveelheid informatie stroomt bij hem binnen. Hij weet dat na de wisseling niets meer hetzelfde zal zijn, dat alles zal veranderen en dat de mensheid een nieuw tijdperk binnen zal gaan, met mogelijkheden die groter zijn dan ooit verwacht. Maar ook dat dit in het begin zeker niet gemakkelijk zal zijn, dat alle vertrouwde, tot nu toe opgebouwde zekerheden zullen verdwijnen en vervangen zullen worden door nieuwe mogelijkheden. Hij weet dat het loslaten van oude zekerheden nog heel veel onrust zal veroorzaken, wat letterlijk werelden in beweging zal brengen. Toch weet hij dat de lange voorbereidingen afdoende zijn geweest.

Thomas maakt één hand los van de beker en steekt voorzichtig zijn hand uit naar haar beker om de wisseling te volbrengen. Emma ziet de beweging van de hand van de man tegenover haar. Ze weet dat ze er klaar voor is; ook haar voorbereidingen zijn voldoende geweest. Toch slaat een moment de angst toe, die als een vlam omhoogschiet.

Wat als er geen wisseling plaatsvindt, maar hij haar beker neemt en zij met lege handen komt te staan?

Wat als de inhoud van zijn beker toch niet voldoende blijkt te zijn na de wisseling, en ze zal falen in haar taak?

Dan dooft de paniek, even snel als deze is opgekomen, en in haar groeit een overtuiging, een overtuiging die zo diep gaat en zo intens is dat geen enkele paniek deze meer weg kan vagen. Ja, ze is bereid het vertrouwen te geven.

Haar handen duwen de beker iets naar voren, en Thomas omvat met één hand haar beker.

Hij kijkt haar diep in de ogen en zegt: ‘Vertel mij jouw naam. Ik mag jou niet vergeten! Vertel mij jouw naam, en ik vind je weer, waar je ook bent. Geef mij jouw naam, want jij hoort bij mij!’

Het hart van Emma vult zich met liefde. Hij heeft gelijk! Haar hart jubelt! Ze hoort bij hem!

‘Mijn naam is Emma,’ zegt Emma. Voordat ze de beker van Thomas overneemt, zegt ze: ‘Geef mij jouw naam. Jij hebt gelijk, jij hoort ook bij mij!’

‘Mijn naam is Thomas,’ zegt Thomas.

Op dat moment neemt Emma de beker van Thomas over en trekt die naar haar borst. Beide handen van Thomas omsluiten nu de beker van Emma en trekken die naar zijn borst.

Een felle lichtflits doorklieft de lucht, gevolgd door een zware donder!

‘Emma! Emma! Ik vind je weer, Emma!’

Het geschreeuw van Thomas galmt nog na door de hotelkamer als hij wakker wordt in zijn bed. Buiten is een zwaar onweer losgebarsten, en felle bliksemschichten verlichten korte momenten zijn kamer. Een snelle roffel op de deur doet Thomas omhoogschieten. Waar is hij? Waar is Emma? Thomas is totaal gedesoriënteerd, en hij realiseert zich nog niet dat hij in zijn hotelkamer is. Als er nog een keer een roffel klinkt, begeeft Thomas zich op de tast naar de deur en doet de die open.

Voor de deur staat de Dwaas. ‘Thomas, ik hoorde je roepen. Is alles in orde?’

‘Ja... ja... Ik weet het eigenlijk niet... Kom maar binnen, er is iets bijzonders gebeurd.’

Nadat Thomas de Dwaas binnen heeft gelaten en ze allebei op een stoel zijn gaan zitten, vertelt Thomas wat er met hem is gebeurd, en over de ontmoeting met Emma.

Door de gedetailleerde beschrijving van Thomas weet de Dwaas onmiddellijk met welk symbool Thomas kennis heeft gemaakt. Maar dat dit een ander soort kennismaking is geweest dan normaal, is hem nu ook helemaal duidelijk. Dat zat eraan te komen, denkt de Dwaas. Hij begrijpt uit alles wat hij nu hoort dat Thomas klaar is voor de grote stap die plaats gaat vinden in de mensheid. De laatste grote inwijdingen van Thomas in de andere symbolen hadden hem dit eigenlijk al verteld.

Alleen Emma...? Emma is een grote verrassing in het geheel, waar ook de Dwaas niet van op de hoogte was. Dit is namelijk de eerste keer dat een Tarotsymbool een naam uitwisselt met een mens, in plaats van alleen de titel van het symbool. Wat er nu is gebeurd, is in alle wisselingen nog nooit eerder voorgekomen.

Thomas zit na zijn verhaal de Dwaas, die in stilte alles zit te verwerken, gespannen op te nemen, in afwachting van de antwoorden die de Dwaas hem gaat geven. Maar wat hem het meest bezighoudt, is Emma! Wie is Emma, en belangrijker nog, hoe vindt hij haar weer? Want hij moet haar vinden! Dat is iets wat Thomas honderd procent zeker weet.

De Dwaas kijkt op. ‘Thomas, ik ga je eerst het een en ander duidelijk maken over het Tarotsymbool dat jij hebt ontmoet en waar dit normaal voor staat. De kaart waarin jij terechtgekomen bent, is de kaart nummer Twee van de Bekers. Deze kaart vraagt om het hart en het verstand samen te laten werken. Voor een goede balans wisselen ze beide gelijktijdig gegevens uit en leren elkaar op deze manier aan te vullen. Altijd wanneer je deze kaart tegenkomt, kun je zien – als je goed oplet – wat

er plaatsvindt tijdens de uitwisseling. Wordt er alleen maar getoost of worden er werkelijk bekers uitgewisseld? Vindt de uitwisseling werkelijk plaats of blijft er één met lege handen achter? Het laat je onmiddellijk zien hoe het staat met de balans tussen jouw hart en jouw ratio. Wat ik de laatste tijd zie gebeuren, is dat het de vrouw is die op dit moment aarzelt om haar beker af te geven, dat ze er moeite mee heeft. Lange tijd is dat voor de mannelijke helft zo geweest. In veel gevallen trok hij zelfs beide bekers naar zich toe en bleef de vrouw met lege handen achter.

Dit is een teken van deze tijd, iets wat ik op dit moment heel veel zie gebeuren. De verandering die ik nu zie, vertelt mij dat jullie mannelijke helft of ratio eindelijk zover is dat hij zich open wil stellen voor de vrouwelijke intuïtieve kant, maar nu is het de vrouwelijke kant die hier niet direct op in durft te gaan. Ze is behoudend geworden, na alle ervaringen die ze op heeft gedaan waarbij de ratio haar met lege handen achterliet. Toch zullen jullie ook deze stap moeten leren zetten, om volledig mens te kunnen worden.

Thomas, bij jou gebeurde er nog iets meer. Jij hebt een bewust contact mogen maken met jouw vrouwelijke helft, en jouw vrouwelijke helft heeft contact mogen maken met haar mannelijke helft. Kun jij nog iets vertellen over de uitwisseling van de bekers tussen Emma en jou?’

‘Ja, ik voelde aan Emma dat ze gespannen was. Ze klemde de beker tegen haar borst. Ik voelde onrust en een kort moment van paniek, maar op het moment dat ze in mijn ogen keek en ik haar naam vroeg, was er geen enkele belemmering meer en gaf ze mij vol vertrouwen haar beker.’

De Dwaas kijkt peinzend voor zich uit en denkt: dit is mooi, de grote wisseling heeft plaatsgevonden in de mensheid. De ratio is vol vertrouwen en bereid samen te werken met de intuïtieve, gevoelige, vrouwelijke kracht in de mens. Er is nu een aarzeling bij het vrouwelijke, intuïtieve besef van de mens, maar deze is

maar klein. De nieuwe evolutie in de mens heeft plaatsgevonden, en het ziet er veelbelovend uit.

‘Maar, Thomas, bij jou is nog iets bijzonders gebeurd, iets wat een persoonlijke boodschap is geweest aan jou. In Emma heb jij jouw zielentweeling ontmoet. Emma vertegenwoordigt de vrouwelijke kant in jezelf, en jij vertegenwoordigt voor Emma haar mannelijk kant.

Doordat jullie namen uit hebben gewisseld, weet ik dat jij en Emma elkaar weer gaan ontmoeten. Een echte zielentweeling ontmoeten op aarde komt zelden voor, maar één keer in je leven. Zielentweelingen zijn hetzelfde en tegelijk elkaars tegenovergestelde. In de verbinding kan voor elkaar niets verborgen worden gehouden, omdat je in elkaar je eigen trucjes herkent. Maar je bent ook elkaars tegenpool; daarom zal je voor elkaar altijd een spiegel blijven. Wat jou gaat storen aan haar, is wat jou stoort aan jouw eigen vrouwelijke, gevoelige kant, en voor haar is dat precies het omgekeerde. Zo leer je door elkaar te kennen jezelf kennen.

Zielentweelingen hebben geen relatie in de normale zin van het woord, maar werken samen iets uit. Een dergelijk verbintenis is niet gemakkelijk. Het is een band die je aangaat met elkaar, een die veel dieper gaat dan welke andere relatievorm dan ook.

Een zielentweeling mag je nooit verwarren met een zielenmaatje. Dat is iets anders, die kun je meerdere malen tegenkomen in je leven. Hierin herken je ook jezelf, maar op een totaal andere wijze.’

Thomas heeft goed geluisterd naar de Dwaas. Hij heeft begrepen dat er iets groots plaats heeft gevonden, en dat hij daar onderdeel van is geweest, maar ook dat het geen gemakkelijke opdracht zal zijn. Maar één ding stijgt overal boven uit. Hij zal Emma weer zien! Hij wist het, hij had het goed! Ze horen bij elkaar!

De Dwaas kijkt Thomas peinzend aan. Wat er nu gebeurd is, is ongebruikelijk en vertelt hem dat Thomas niet de enige is met een belangrijke queeste, dat ook Emma er een heeft, en dat zij die in het werkelijke leven samen uit gaan voeren.

Opnieuw heeft Thomas hen verrast, blij verrast!

Hoofdstuk

2

Tijdens de ontbijtsessie met z'n allen vertelt Thomas, geholpen door de Dwaas, wat hem die nacht overkomen is. Het wordt voor Onno, Mark en Anna steeds duidelijker dat de taak die Thomas wacht van een veel grotere omvang is dan ieder van hen had kunnen denken. Wat ook steeds duidelijker wordt, is dat het geen toevallige samenloop van omstandigheden is geweest die Thomas en daardoor hen allemaal in contact heeft laten komen met de wereld van de Tarot. Dit is een zorgvuldig en lang voorbereid plan, dat exact op de daarvoor bestemde datum plaats heeft moeten vinden. Het ingenieuze en verfijnde van dit plan gaat ver, heel ver voorbij het menselijk voorstellingsvermogen. Dat juist hun de eer toe is gevallen om van dit geweldige plan onderdeel te mogen zijn, maakt hen allemaal een moment stil en dankbaar.

Anna kijkt naar de dromerige blik van haar zoon. Het is Emma die zijn gedachten bezighoudt. Haar zoon is verliefd, tot over zijn oren, met de diepe, allesoverheersende kracht van een eerste echte prille liefde. Eén moment bekruipt haar een gevoel van weemoed, een normale reactie van een moeder die weet en beseft dat haar zoon nu volwassen is, en dat zijn weg nu een weg zal zijn met een ander aan zijn zijde. Want dat deze Emma, wie ze ook is en hoe ze er ook uitziet, het hart van haar zoon definitief heeft gestolen, ziet op dit moment elk blind paard.

De Dwaas heeft zijn groep goed geobserveerd en weet nu waar de volgende stap naartoe gaat. Hij richt zich tot de groep en zegt: ‘Onno, ik wil jou en Thomas uitnodigen voor een meditatie sessie. Mark en Anna, jullie hebben vandaag even de tijd voor jezelf.’

Thomas is verheugd. Hij hoopt dat wat de Dwaas ook van plan is, hij Emma weer zal ontmoeten. Onno is blij verrast, maar ook verwonderd door het verzoek van de Dwaas om samen met zijn kleinzoon en de Dwaas een meditatie sessie te doen. Hij vraagt zich af wat zijn bijdrage hierin zal zijn. Hij kent de Dwaas nu goed genoeg om te weten dat alles en iedereen altijd overal de juiste plek heeft, en niets op willekeur berust. Hij is benieuwd wat de antennes van de Dwaas vandaag weer op hebben gevangen.

Onno en Thomas hebben geen andere keus dan de Dwaas te volgen, die gezien zijn vaste tred een speciaal doel op het oog heeft. Samen wandelen ze door de poort van het stadje de weidse, uitgestrekte landerijen in. In een stevige pas vervolgen ze hun weg. Bij een T-splitsing die gemarkeerd wordt door een hele oude eik met een bankje eronder, zit er een lichte aarzeling in de pas van de Dwaas, heel even maar en voor een niet-ge oefend oog nauwelijks waarneembaar. Maar wel voor Thomas en Onno, die elkaar een moment aankijken en zonder iets te zeggen hun wenkbrauwen even optrekken.

De Dwaas kiest voor links, waarna ze weer in hetzelfde tempo doorstappen. Na nog een kilometer zien ze in de verte op een heuveltje een klein gebouwtje. Dichterbij gekomen, zien ze dat het een open hutje is met een afdakje, dat van oorsprong bedoeld is geweest voor een boer om te rusten en zijn meegenomen maaltijd te nuttigen, maar dat nu aan een wandelroute ligt, en dus ideaal is voor wandelaars om te rusten of te schuilen. Dat is het doel van de Dwaas. Dit is de plek waar hij samen met Thomas en Onno de meditatie gaat doen.

De Dwaas gaat alvast in meditatiehouding onder het afdak zitten. Ook Onno en Thomas zoeken een plekje om in meditatiehouding te gaan zitten. Ze passen alle drie makkelijk onder het afdak. Er liggen wat jutezakken die ze kunnen gebruiken om op te zitten; hiermee volgen ze het voorbeeld van de Dwaas, die van deze optie ook al gebruik had gemaakt.

Samen bereiden ze het meditatieritueel voor. Na een paar minuten zijn ze alle drie diep in meditatie. Hun ademhaling is rustig en gelijkmatig, als van iemand die in een diepe slaap verkeert.

Thomas is vol verwachting aan de meditatie begonnen, in de hoop dat hij ook dit keer Emma weer kan zien. Met een glimlach rond zijn lippen zakt hij bij elke ademhaling dieper in de meditatie. Zijn geest laat nu elke gedachte gaan, zelfs die aan Emma, en wordt zo glad als een spiegel, hij is nu in diepe rust en opperste concentratie. Ook alle beelden in zijn hoofd verdwijnen geleidelijk. Er is nu alleen nog maar zijn ademhaling, rustig en in een gestaag ritme.

Tegen zijn rug voelt hij de harde structuur van een boom. Hij voelt de ronding ervan in zijn rug. Het is geen oude, dikke boom, maar een slank exemplaar met nog maar een beperkt aantal jaarringen. Zien doet hij op dit moment nog niet, alleen voelen. En wat hij voelt, voelt niet gemakkelijk. Zijn linkerbeen is vrij, maar zijn rechterbeen is gestrekt en lijkt met de enkel ergens aan vast te zitten. Ook zijn handen kan hij niet bewegen; ze lijken met hun polsen vastgebonden te zitten op zijn rug. Er zit een vreemde druk in zijn hoofd. Hoe meer zintuigen er in hem wakker worden, hoe ongemakkelijker hij zich gaat voelen. Het zicht voor zijn ogen is melkwit en het wil nog steeds geen contouren vrijgeven. Thomas probeert te bewegen, maar zijn worsteling resulteert alleen maar in een vreemde slingerbeweging. Shit, wat is dit nu weer?

Dan trekt opeens de melkwitte sluier weg voor zijn ogen. Totaal

gedesoriënteerd probeert hij zich te focussen. Wat is dit? Staat alles op z'n kop? Alles om hem heen staat op z'n kop! Langzaam dringt het tot hem door. Het is niet de wereld die op z'n kop staat, maar hij is het die op z'n kop staat, of liever gezegd hangt, aan zijn enkel om precies te zijn! Thomas kijkt langs zijn been omhoog en ziet dat hij met zijn rechterenkel vastzit aan een dwarsbalk van de boom. Hij realiseert zich onmiddellijk dat hij, doordat zijn armen bij zijn polsen vastgebonden zitten op zijn rug, nooit zelfstandig los kan komen.

Een wilde paniek stijgt in hem op. Een woeste razernij vanuit zijn fysieke lichaam om te overleven maakt zich van hem meester. Hij begint zich in allerlei bochten te bewegen om zich te ontdoen van de touwen, maar het is alleen zijn linkerbeen dat nog wat bewegingsvrijheid heeft, iets waar hij weinig aan heeft in deze positie. Zijn van razernij vervulde lichaam werkt zich door alle woeste bewegingen alleen nog maar vaster in de touwen. Bovendien wordt hij door de slingerende bewegingen hardhandig en pijnlijk met zijn rug tegen de boom gesmeten. Hij probeert zijn brein te laten werken, maar de paniek van zijn lichaam heeft alles overgenomen. Er is nu een grote woede in hem, om het onrecht dat hem is aangedaan.

Hij is woedend op de Dwaas, die dit ongetwijfeld heeft geweten en toe heeft gestaan.

Woedend op de Tarotbroeders en -zusters.

Woedend op zijn opa, die hem hierin mee heeft gesleept.

Woedend op zijn moeder, die hem het mediteren bij heeft gebracht.

Woedend op zijn vader, die hem zou moeten beschermen.

Woedend op zichzelf, vanwege zijn naïeve neiging om maar altijd alles en iedereen te vertrouwen.

Thomas kan en wil zich niet meer inhouden. Hij brult en schreeuwt zijn frustraties eruit! Als één bundel ongecontroleerde razernij hangt hij daar zichzelf te

pijnigen.

Dit is wat Onno als eerste te zien krijgt wanneer de sluier van de meditatie is opgelost en hij samen met de Dwaas getuige is van de hulpeloze worsteling van Thomas. Onno wil onmiddellijk naar voren rennen om Thomas te helpen, maar de Dwaas grijpt hem bij zijn arm en houdt hem met een veelzeggende blik tegen.

‘Wachten, Onno! Hiervoor heb ik jou meegenomen. Ik wil dat je wacht, niet ingrijpt, hoe moeilijk het ook is. Observeer goed wat er gebeurt; dit is heel belangrijk! Vertrouw mij, Onno!’

Onno, die verscheurd wordt door zijn medelijden met Thomas, is in grote vertwijfeling door wat de Dwaas hem vertelt. Hij weet dat de Dwaas nooit zomaar iets doet, en niet zomaar iets van je vraagt. En dat wat hij doet altijd belangrijk is. Maar het kost hem nu zó veel moeite om te doen wat de Dwaas van hem verwacht. Toch besluit hij om de Dwaas te vertrouwen en blijft werkeloos toezien hoe zijn kleinzoon worstelt. De Dwaas begrijpt de onmogelijke positie waarin hij Onno heeft gebracht, en bewondert hem om zijn kracht, om het feit dat hij tegen alles in toch vertrouwen in hem heeft. Hij legt een hand op de schouder van Onno en voelt hoe zijn lichaam trilt. De hand van de Dwaas op zijn schouder doet wonderen voor Onno. Hij voelt hoe alles in zijn lichaam en geest tot rust komt. Dan begint hij aan zijn taak om zijn kleinzoon te observeren in zijn strijd. Want dat dit een strijd voor hem is, is duidelijk te zien. Hij luistert naar de boze verwensingen van Thomas aan het adres van de Dwaas, de Tarotgemeenschap, zijn moeder, zijn vader, aan zijn opa en aan zichzelf. Hij luistert en begint beetje bij beetje te begrijpen wat de Dwaas van hem vraagt en wat hier gaande is. Dit stelt hem gerust en maakt zijn bewondering voor de Dwaas en de Tarotgemeenschap nog groter dan die al is.

De strijd van Thomas duurt nog voort. In zijn strijd is het hem ontgaan dat Onno en de Dwaas in de buurt zijn. Hij waant zich nog steeds alleen en weet dat zijn

tijd kostbaar is. Zijn hoofd staat op springen door de druk van het op z'n kop hangen, en het duurt niet lang meer voor hij het bewustzijn zal verliezen. Hoewel zijn lichaam schreeuwt om actie, weet Thomas opeens dat hij niets meer moet doen, zich over moet geven. Alles even stil moet zetten, alles tot rust moet laten komen! Iets in het brein van Thomas begint de overlevingsreacties van het lichaam te negeren. Het is nog maar een klein vonkje, maar het is razendsnel aan het groeien. Deze vonk creëert afstand van het lichaam en veroorzaakt hierdoor rust en helderheid. Thomas begrijpt dat schreeuwen en boos zijn niet werkt en hem alleen maar dieper in de ellende brengt. Hij moet iets doen, iets wat zo buitengewoon is dat hiervoor een ander deel in hem wakker geschud moest worden. Dat andere deel is nu wakker en vraagt hem zich te concentreren op zijn handen. Het wil dat hij zijn hand kleiner denkt, wil dat hij de botten van zijn hand flexibel, kneedbaar en soepel maakt. Thomas begrijpt wat het wil, maar zijn ratio schreeuwt hier dwars tegenin dat dit niet mogelijk is en dat hij tijd aan het verliezen is. Nu is Thomas dat geschetter van de ratio zat! Nu is het mooi geweest!

‘Stil! Stop! Ik wil niets meer van jouw zinloze raadgevingen horen!’ schreeuwt Thomas. ‘Laat mij het oplossen op mijn manier, en bemoei je er niet meer mee!’

Thomas haalt een paar keer diep en rustig adem en richt vervolgens zijn volle concentratie op zijn rechterhand. Hij concentreert zich op de botten van zijn hand en geeft ze de opdracht kneedbaar en soepel te worden. Hij voelt dat hij zijn hand steeds meer in elkaar kan vouwen en hem steeds smaller kan maken. Hij voelt dat hierdoor de touwen lossen komen te zitten. Beetje bij beetje schuift zijn hand uit de touwen, centimeter voor centimeter. De botten van zijn hand doen onmogelijke dingen, maar daar denkt Thomas niet over na. Het is dat deel dat wakker in hem is geworden dat hem vertelt dat dit mogelijk is, dat je dit kunt als je er echt in gelooft. En Thomas gelooft in dit deel van zichzelf met een overgave die hij nog nooit zo

sterk heeft ervaren. Hij weet dat het kan! Diep vanbinnen heeft hij dit altijd geweten! Maar nu weet hij het echt!

De touwen schuiven over zijn hand, en zijn hand is vrij. Zijn andere hand kan nu ook de touwen van zich losschudden, en Thomas kan allebei zijn handen weer gebruiken. Wat hij met zijn hand heeft gedaan, kan hij ook met zijn hele lichaam!

Hij geeft zijn bovenlichaam de opdracht alle spieren te spannen en de botten soepel te maken om hem volledig omhoog te laten komen, tot hij met zijn handen bij de dwarsbalk is beland. Thomas merkt dat door wat hij nu doet, de druk in zijn hoofd geen probleem meer oplevert, want dat ook hier zijn lichaam zich heeft aangepast aan de taak die hem gesteld is. Zijn hoofd is van het ene op het andere moment helemaal helder geworden. Beetje bij beetje komen het hoofd en het bovenlichaam van Thomas omhoog. Als een slangenmens werkt hij zich naar boven, tot zijn handen de dwarsbalk van de boom hebben bereikt. Hier grijpen ze zich vast, en zijn armen beginnen zijn lichaam omhoog te trekken, net zo ver tot hij zijn linkerbeen over de dwarsbalk kan leggen. Hij laat zijn rechterhand los om de lus van zijn rechterenkel los te maken. Dan duwt hij zijn hele lichaam op de dwarsbalk in zittende houding.

Onno heeft alles gadeslagen, heeft het moment gezien waarop Thomas zijn lichaam negeerde en zich overgaf aan een groter deel van hemzelf, dat hem letterlijk boven de situatie uit heeft getild. Hij heeft Thomas dingen zien doen met zijn lichaam die je niet voor mogelijk kunt houden. Maar wat zijn grootste bewondering heeft afgedwongen, is Thomas' grenzeloze vertrouwen en de daaruit voortgekomen zekerheid dat het mogelijk was om dit te doen. Juist op het moment dat het lichaam het in principe niet meer aankon en hij de strijd zou verliezen door het bewustzijn kwijt te raken en het stervensproces in te gaan. Want zover was het lichaam van Thomas! Het is een dubbeltje op zijn kant geweest!

Ze zitten alle drie weer onder het afdak, en de regen ratelt op het zinken dak.

Onno en Thomas kijken elkaar even aan. Dit was waarom de Dwaas even aarzelde bij de T-splitsing: hij wist het, hij had gevoeld dat het zou gaan regenen terwijl er geen wolkje aan de lucht was, en wist dat hier een plek was om te schuilen.

Zonder iets te zeggen, luisteren ze een tijdje naar de regen, tot de regen iets minder wordt en het lawaai op het dak is afgenomen, zodat ze elkaar weer kunnen verstaan.

Thomas kijkt Onno en de Dwaas aan. ‘Jullie waren daar! Jullie zijn erbij geweest! Jullie hebben alles gezien, of heb ik het fout?’

‘Nee, Thomas, je hebt het niet fout. Wij waren daar en we hebben alles gezien,’ zegt de Dwaas.

Thomas knikt een paar keer met zijn hoofd, als een bevestiging van iets wat hij toch al wist. ‘Dat was heel heftig, het heftigste wat ik tot nu toe in mijn leven mee heb gemaakt, maar ook het mooiste wat ik ooit heb meegemaakt! Wat zitten wij mensen geweldig in elkaar, en wat weten we nog weinig van de mogelijkheden die in ons aanwezig zijn en wachten tot ze geactiveerd worden. Want dat is wat er gebeurde! Pas toen ik in staat was om de angst van mijn lichaam en de paniek van mijn ratio te negeren en alles los te laten, gebeurde er iets. Iets in mij werd wakker en wist precies wat er moest gebeuren en wat er mogelijk was. Als iemand mij dit had verteld, dat wij in staat zijn om dit soort dingen te doen als we er maar oprecht in geloven, dan had ik diegene keihard uitgelachen. Daarom, omdat ik zo godsgruwelijk eigenwijs ben, heb ik dit zelf aan den lijve moeten ervaren, anders had ik het nooit geloofd. En jij wist dat, Dwaas, mijn grote vriend. Jij wist dat, schurk die je bent! Wat ben ik geschrokken van mijn eigen woede, de woede die loskomt als het lichaam en daardoor het leven in gevaar komt. Wat kan ik nu veel beter de woede begrijpen – niet goed praten, maar wel begrijpen – van mensen